

3101 1. Beh. af Lovf. om Tillæg til Lønningen for Embeds- og Bestillingsmænd m. m. 3102

Lovforslag skulde gaa igjennem Folkethinget. Jeg maa anse det for fuldstændigt givet, at der i Landsthinget ikke kan have været nogen anden Mening, thi man kan ikke hævde det formelle Standpunkt, der med logisk Nødvendighed slaar Forslaget ihjel i dette Thing, og dog have en anden Mening. Det Flertal, der i det andet Thing valgte og trak det formelle Synspunkt frem og skjød det reelle fuldstændig til Side, som fuldstændig saae bort fra Realiteten og ene og alene benyttede Forslaget til at hævde sin formelle Berettigelse til at sige Nei og gjøre sine formelle Principer gjældende, dette Flertal, siger jeg, har derved fuldstændig gjort det klart, at dette Forslag efter dets Mening skulde slaas ihjel i Folkethinget. Det anser jeg for overordentlig beklageligt. Men vi behøve som sagt ikke at stille os paa det formelle Standpunkt. Jeg beklager, at man gjør det; jeg vil indrømme, at Fristelsen er overordentlig stærk, og jeg tør tro, at det ikke vilde være flet i Folkethinget, hvis man ikke af det andet Thing var bleven dreven ind paa det formelle Standpunkt. Jeg tror nu ikke, at der deri ligger nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre det Samme, jeg vil for mit Vedkommende ikke gjøre det; paa ingen Maade. Jeg vil ikke se paa dette Forslag med de Øine, hvormed det andet Thing har set derpaa; men jeg kan paa den anden Side heller ikke negte, at efter den stærke Opfordring, der ligger i det andet Things Behandling af Sagen, til at stille sig paa det formelle Standpunkt, har jeg ikke meget Saab om, at Mange ville følge mit Exempel. Jeg tror, at de Fleste ville tage Konsekvensen fra det andet Thing og stille sig paa det formelle Standpunkt, og saa er dette Lovforslag dødsdømt. Det maa selv de bittreste Modstandere af Lovforslaget og den hele Betragtningssmåade, som ligger til Grund derfor, indrømme, at naar de 2 Thing ere enige om alt Muligt undtagen om en eneste Bagatel, og saa det ene Thing trækker netop den frem og lader den blive det Afgjørende, saa vil — jeg veed jo ikke bestemt, om det vil komme til at vise sig, men jeg antager det — denne Bagatel komme til at slaae Lovforslaget ihjel. Vi ere enige med Landsthinget om, at Embedsmændene ikke have nok, vi ere enige om, at Embedsmændene ikke skulle sulte, men at dog ikke de skulle have Noget, som have mere end 1,200 Rd. Vi ere altsaa enige om alt Muligt, det Eneste, vi ere uenige om, er om Formen for Lovforslaget. Jeg siger, at det er sørgeligt, at en Uenighed om en saadan Bagatel er bleven trukken frem, og jeg kan ikke

sigge Andet, end at Ansvarer for, at dette Lovforslag nu gaar i Stykker paa denne lille Klippe, hviler paa den, der har bragt. . . (En Stemme: Der forkaster Lovforslaget!) Nei, ikke paa den, der forkaster Lovforslaget, men den, der har bragt Anstødsstenen frem og drevet os bort fra Realitetsbetragtningen og ind paa det formelle Standpunkt.

Sable: Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (Bagger) omtalte, at der ved Behandlingen af Lønningspørgsmaalet flet ikke var fremkommet Noget her i Thinget om, at Bestemmelser desangaaende burde opstilles paa Finantsloven. Jeg kan muligvis tænke mig, at det ærede Medlem ikke tillægger mine Ord nogen synderlig Bægt, men jeg vil for at hævde min egen Stilling tillade mig at minde om, at jeg netop har fremdraget denne Stilling af Sagen, idet jeg, hvad der vil ses af Tidenden Sp. 1316, under Behandlingen af Lovforslaget om Lønnings-tillæg for Embeds- og Bestillingsmænd, sagde: „Lad Regjeringen henvende sig med Hensyn til denne Udgift, der vedrører 1 Aar, nemlig Aaret 1874—75, paa det Sted, hvor Forslaget netop hører hjemme, nemlig ved det Forslag til Finantslov, der for Tiden behandles i et Udvalg.“ — Kunde den ærede Formand ikke skaffe mig lidt No til at tale? (Formanden ringer.) — Da det er mig af stor Bigtighed, at denne Sag ikke faar en Afgjørelse, der er uheldig for den, den angaar, vil jeg tillade mig at fremdrage en mærkelig Uttring, der fremkom fra den ærede Finantsminister, da han talte idag. Han lod nemlig den Uttring falde, at man gjerne kunde behandle denne Lov som en Tillægsbevillingslov — det har den ærede Finantsminister sagt —, men hvis denne Lov er en Tillægsbevilling, er den jo et Tillæg til selve Finantsloven, og derved bortfalder altsaa de Betænkkeligheder, for hvis Skyld Landsthinget tog denne Bestemmelse ud af Finantsloven og satte den ind i en særlig Lov. Skulde man altsaa tale om en Udvei til at komme ud af den Stilling, hvori vi ere, har den ærede Finantsminister her henpeget paa Noget, der er en Mulighed, og jeg vilde nævne denne Mulighed. Hvis dette Thing, inden det gaar fra hjerandere, beslutter, at Ministeriet under forventet Tillægsbevilling i dette Finantsaar kan udbetale saadanne Lønnings-tillæg, og hvis Ministeren gaar ind paa en saadan Beslutning og faar Tilfagn fra det andet Thing om, at 33 Medlemmer ville vedtage en saadan Tillægsbevilling, som han selv har nævnt, ere vi ude af denne Vanfselighed. Derved er tillige den Grund-sætning opretholdt, som er hævdet fra Folkethin-